

paa. Imidlertid skal jeg villig indrømme, at der kan imod Ordningen af denne Sag reises adskillige Indvendinger, Indvendinger af den Slags, som ville kunne gøres overfor de fleste Reformere. Man kan saaledes sige, at det er en stykkevis Statte-reform. Det er et Argument, som man meget vel kan fremsætte, og det er Noget, man kan sige med Sandhed, og som det ogsaa kan være hensigtsmæssigt at sige. Jeg har imidlertid lagt Mærke til, at man i Reglen fremsætter denne Indvending imod stykkevis Statte-reformer, naar de Stykker, der er Tale om, ikke særlig behage En, medens den falder bort, naar der kommer andre Stykker, som man synes bedre om. Jeg har saaledes lagt Mærke til, at navnlig for Beskatningsforholdenes Vedkommende har der ikke været nogen særlig Vanskelighed ved at behandle enkelte Stykker af Skattelovgivningen, uden at man samtidig dermed har taget hele vort Skattesystem under Overveelse. Her i Thinget har man jo behandlet Toldloven, uden at det har voldt Samvittighedskrupler hos ærede Medlemmer i den Retning, at man derved behandlede en Del af Skattelovgivningen uden at tage de direkte Skatter eller de andre indirekte Skatter med. Vi have jo ganske nylig havt en Skattelov under Behandling her i Thinget, nemlig den, der laa i den spanske Handelstraktat, og jeg har ikke set, at den stykkevis Toldreform, der ogsaa paa dette Punkt tilstræbes, i og for sig har voldt Skrupler hos de samme ærede Medlemmer, der have Skrupler over at fremme denne Sag. Heller ikke kan det med Føie siges, i alt Fald ikke i nogen særlig Grad, at det, at vi fremme denne Statte-reform, i og for sig vil præjudicere andre ønskelige Statte-reformer. Naar vi erindre, at vi staa med et Overskud i Lar paa 6½ Mill. Kr., og at her er Tale om godt og vel en halv Million, saa kan en Statte-reform som denne ikke siges at præjudicere Noget. Ærede Medlemmer ville jo endnu have 6 Mill. tilbage at tumle med, og det maa vel antages, at efter at vi nu først have faaet Hul paa Statte-reformerne, ledede af den høitærede nuværende Finantsminister, vil der være en større Mulighed, end der hidtil har været, for at kunne gaa videre. Naar vi først ere blevne enige om at kaste denne halve Million ud af Binduerne (Hør!) — ja, det er jo kun et billedligt Udtryk for, at vi lade den vende tilbage til Skatteydernes Lomme, hvor den hører hjemme, saa vil det vel blive mindre vanskeligt at lade en 4 til 5 af de Millioner, vi endnu have tilovers, gaa samme Vej. Forsaavidt jeg er en særlig Ven af en Lettelse af Hartkornsskatterne, har det glædet

mig at se, at det ærede Mindretal (Scharling) dog er enigt med Flertallet i, at Hartkornet ikke i og for sig er nogen ønskelig Skattebasis for nye Skatter, medens det ærede Medlem holder paa det som en fortrinlig Basis for ældre Skatter. Dette antager jeg er grundet i den almindelige Betragtning, som gerne fremsættes, naar der er Tale om Hartkornsskatter, at de ere i Virkeligheden Prioriteter, som intet Menneske lider ved. Med hvilken Sandhed dette nu kan siges om de gamle Hartkornsskatter, der have bestaaet i mange Aarhundreder, skal jeg lade staa hen, men at det ikke kan siges om denne Hartkornsskat, som kun er en enkelt Generation gammel, og om hvilken det helt igjennem har været forudsat, at den hørte med til en midlertidig Ordning, som maatte ventes afløst snarest mulig, saasnart en enkelt Hindring var fjernet, forekommer mig klart. Om dette Argument end kan gøres gjældende med Hensyn til Skatter, der paahvile Hartkornet med et fast, bestemt Beløb, kan det i alt Fald ikke gøres gjældende med Hensyn til en Hartkornsskat, der som denne gaar med ind i det almindelige variable Beløb, der fremkommer gennem Repartitionen af de amtskommunale Skatter, og som ikke paa den Maade kan være kendt iforveien, at den kan være udjævnet ved Kjøb og Salg af Eiendomme. Endnu skal jeg kun gjøre den faktiskste Bemærkning, at som det vil være Thinget tilstrækkeligt bekendt, ere disse amtskommunale Skatter i en overordentlig Stigning, idet de i de sidste 20 Aar ere vøgede fra 3 til 12 Kr. pr. Tønde Hartkorn.

De Vnndringsforslag, Udvalget har tilladt sig at stille, ere ikke meget væsentlige. De hvile nærmest paa den Betragtning, at naar dette Forhold nu kommer ind under den regelmæssige Finantslovgivning, idet det betragtes som et almindeligt Statsanliggende, saa er det naturligt, at den hele Række af Regler om Anvendelsen af disse Udgifter, navnlig om, hvad der vedrører Betalingsvilkårene ved Anstalterne, bliver truffen i Forbindelse med de aarlige Finantslove, medens der kan være andre Regler af mere administrativ Natur, med Hensyn til hvilke det maa findes nyttigt og hensigtsmæssigt at fastslaa dem i en Lov, idet vi ikke ere i Tvivl om, at Bestemmelser om disse Forhold skulle træffes. Det er dertil, at Udvalgets Vnndringsforslag sigte. Det sidste Forslag til § 4 har tilføiet en Frist, inden hvilken Kjøbenhavn skulde træffe det Valg, som Lovforslaget byder Kommunen med Hensyn til Afjorelse af, om Kjøbenhavns Kommune vil slutte sig til den Ordning, som nu vil